



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **V. T. B.**, zastoupen JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou, advokátkou se sídlem Národní 416/37, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2021, č. j. MV-200204-4/SO-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 18. 6. 2021, č. j. 59 A 29/2021 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 9. 2020, č. j. OAM-31294-26/DP-2019, zamítlo Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) žalobcovu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a to z důvodu, že žalobce neplnil účel, pro který mu bylo vydáno předchozí povolení k pobytu. To bylo žalobci vydáno s platností od 4. 10. 2017 do 3. 10. 2019 za účelem společného soužití rodiny podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž nositelkou pobytového oprávnění, na níž bylo vázáno žalobcovo povolení, byla jeho manželka. Ta

však dne 11. 10. 2017 zemřela, což správní orgán I. stupně zjistil až dne 10. 8. 2019, kdy mu žalobce předložil úmrtní list ze dne 13. 10. 2017.

[2] Správní orgán I. stupně současně dospěl k závěru, že žalobce neplnil účel pobytu nikoliv pouze po přechodnou dobu a že k tomu ani neměl závažné důvody. Naopak, účel předchozího dlouhodobého pobytu neplnil po většinu jeho doby a navíc porušil § 103 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců, neboť správnímu orgánu nenahlásil úmrtí manželky, tedy změnu svého osobního stavu.

[3] Žalovaná zamítla žalobcovu odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ztotožnila se s jeho hodnocením, že účel pobytu nebyl splněn po většinu doby platnosti předchozího povolení, přičemž pro tento závěr není rozhodující, že žalobce pobýval na území ČR od roku 2004. Odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 471/2018-39, podle něhož je z logiky věci nutné posuzovat plnění účelu povoleného pobytu, který bezprostředně předcházela podání žádosti o změnu účelu. Podle žalované nešlo navíc o závažné důvody, pro které žalobce neplnil účel pobytu.

[4] Podle žalované je irelevantní námitka, že žalobce uvedl do formuláře žádosti nejen manželku, ale i zletilé syny, z nichž jeden je občanem ČR a žalobce s ním po celou dobu pobytu sdílel společnou domácnost. Podle § 42a zákona o pobytu cizinců lze dlouhodobý pobyt povolit pouze za účelem soužití s jiným cizincem, a to z okruhu příbuzných, který je v tomto ustanovení vymezen. Žalobce nemohl po úmrtí manželky účel pobytu fakticky plnit, a pokud chtěl pobývat na území ČR se svým zletilým synem, občanem ČR, slouží k tomu jiný druh pobytového oprávnění. Žalobci pak nemůže svědčit ani dobrá víra, kterou dovozoval z toho, že manželka zemřela již 11. 10. 2017 a povolení k pobytu mu bylo vydáno a nabylo právní moci až dne 18. 10. 2017, kdy si rozhodnutí o povolení osobně převzal. Žalobce byl po smrti manželky povinen podle § 103 písm. e) zákona o pobytu cizinců tuto skutečnost správnímu orgánu I. stupně oznámit. Ten nemohl o této skutečnosti v den předání povolení k pobytu vědět.

[5] Žalovaná pak neshledala rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezákonným ani z toho důvodu, že v jeho výroku není uvedeno procesní ustanovení, na jehož základě se žádost zamítá. Konečně se žalovaná nad rozsah odvolacích námitek zabývala i přiměřeností zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života; uzavřela, že žalobci se nezakazuje pobyt na území ČR a nic mu nebrání žádat o jiný druh pobytového oprávnění.

[6] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) nyní napadeným rozsudkem zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalované. Neztotožnil se s žalobní námitkou, že předchozí povolení k dlouhodobému pobytu bylo vydáno pouze podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nikoliv podle § 42a téhož zákona, a nebylo tak vázáno jen na pobytové oprávnění zesnulé manželky. Krajský soud k tomu konstatoval, že zatímco § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravuje podmínky pro podání žádosti o jiný než dosavadní účel povoleného dlouhodobého pobytu, nový účel pobytu, o který žalobce žádal, je upraven právě v §

42a zákona. Tímto účelem může být společné soužití s cizincem. Tento druh pobytu mohl být proto vázán pouze na bytové oprávnění žalobcovy zesnulé manželky, nikoliv zletilého syna, občana ČR. Pokud by měl žalobce v úmyslu sloučit se s rodinou syna, žádal by nikoliv o povolení k dlouhodobému pobytu, ale o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem, že po smrti manželky žalobce neplnil účel povoleného pobytu. Skutečnost, že v žádosti uvedl i své dva syny, přičemž s jedním z nich sdílel společnou domácnost, nemůže na tomto závěru nic změnit.

[7] Krajský soud se ztotožnil také se závěrem, že žalobce nemohl být ohledně splnění účelu pobytu v dobré víře. Žalobce porušil svou informační povinnost a správním orgánům neoznámil úmrtí své manželky, tj. změnu svého osobního stavu podle § 103 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud sice připustil, že zákon o pobytu cizinců nedefinuje pojem osobní stav, ten však není definován ani zákonem č. 89/2021 Sb., občanským zákoníkem, který obecně upravuje osobní stav fyzické osoby. Zánik manželství v důsledku úmrtí jednoho z manželů je však nepochybně změnou tohoto stavu. Šlo o skutečnost, kterou byl žalobce povinen nahlásit ve lhůtě do 3 pracovních dnů.

[8] Ve shodě s žalovanou považoval soud za dostačující i výrok prvostupňového správního rozhodnutí; zákon o pobytu cizinců totiž neobsahuje procesní ustanovení, podle něhož správní orgán zamítne žádost o povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že cizinec neplnil účel předchozího pobytu. Krajský soud proto považoval za dostačující odkaz na § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve výroku správního rozhodnutí.

[9] Konečně se krajský soud vyjádřil i k žalobní námitce týkající se nepřiměřeného zásahu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Zopakoval, že žalobci nebyl pobyt na území ČR zakázán a s ohledem na to, že zde žije jeho zletilý syn s rodinou, má žalobce možnost požádat o jiný druh bytového oprávnění, například již zmíněný přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 téhož zákona.

[11] Stěžovatel konkrétně nesouhlasí s právním názorem krajského soudu ohledně výkladu § 45 zákona o pobytu cizinců a jeho užití ve spojení s § 42a téhož zákona. Ustanovení § 45 se vztahuje na cizince, kteří na území ČR již pobývají, avšak v průběhu času pro ně přestává být původní účel pobytu vyhovující. Takoví cizinci mají možnost požádat o nové povolení dlouhodobého pobytu, přičemž toto zákonné ustanovení neomezuje okruh účelů nového povolení k pobytu. Lze tak v podstatě žádat o vydání povolení k pobytu za jakýmkoliv účelem.

[12] S ohledem na to není dána žádná provázanost mezi tímto ustanovením a § 42a zákona o pobytu cizinců, a žalobce tak mohl požádat o povolení sloučení rodiny (nikoliv soužití s rodinným příslušníkem podle § 42a zákona) a nebyl ani omezen okruhem rodinných příslušníků, s nimiž může spojit svůj pobytový status. Proto ve formuláři uvedl jak svou manželku, tak i oba syny, přičemž u jednoho z nich i fakticky pobýval. V žádosti nebylo uvedeno, že žádá o oprávnění za účelem soužití rodiny (soužití s manželkou), ani že žádá o povolení podle § 42a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel se proto domnívá, že žádost se vztahovala na povolení k dlouhodobému pobytu s cílem sloučení rodiny, a to se všemi jejími členy, s nimiž sdílí společnou domácnost. S ohledem na zásadu *in dubio mitius* je proto nezbytné vycházet z výkladu, podle něhož stěžovateli svědčilo pobytové oprávnění i po smrti manželky.

[13] Stěžovatel dále nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, pokud jde o námitku neúplnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Opakuje, že výrok neobsahuje ustanovení zákona, podle něhož se žádost zamítá. Veřejná správa je povinna jednat ve smyslu zásady enumerativnosti veřejnoprávních prezencí a je nezbytné, aby k jakémukoliv úkonu měla oprávnění plynoucí ze zákona a toto oprávnění a jemu odpovídající ustanovení zákona žadateli sdělila a objasnila.

[14] Konečně stěžovatel namítá, že neměl povinnost nahlásit změnu svého osobního stavu a že neporušil § 103 zákona o pobytu cizinců. Jakákoliv povinnost uložená zákonem musí být jasně a přesně definována. Pokud právní řád nikde nestanoví, co je to osobní stav, pak je ustanovení § 103 písm. e) zákona o pobytu cizinců bezobsažné. Stěžovatel ani nemohl ohlásit změnu orgánu, který vydal doklad opravňující jej k pobytu, neboť v době úmrtí manželky a ve lhůtě následujících tří pracovních dní pobýval na území v tzv. fikci, tj. ze zákona, a žádný doklad mu v tu dobu vydán nebyl.

[15] S ohledem na výše uvedené námitky stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Stěžovatel v kasační stížnosti pouze zopakoval stejnou argumentaci, kterou uplatnil již v rámci odvolacího řízení a řízení před krajským soudem, s níž se žalovaná a soud již vypořádaly. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti opakuje, že předchozí povolení bylo vydáno podle § 45 zákona o pobytu cizinců, pak mu již krajský soud přílehlavě vysvětlil, že toto zákonné ustanovení upravuje toliko podmínky podání žádosti o změnu účelu pobytu, nikoliv samotný účel. Ten je upraven právě v § 42a téhož zákona. Stěžovatel navíc tuto námitku vznesl až v žalobě, a žalovaná proto na ni nemohla v napadeném rozhodnutí reagovat. S ohledem na to žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[18] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[19] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou. Kasační soud je tak až na výjimky uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti, a proto obsah kasačních námitek a kvalita jejich odůvodnění do značné míry předurčují obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, *„uvedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[20] Kasační soud proto ve světle výše uvedeného nemohl přehlédnout, že námitky uplatněné v kasační stížnosti se zcela ztotožňují s námitkami žalobními. Stěžovatel totiž v kasační stížnosti opakuje či mírně parafrázuje námitky, které již byly vypořádány v řízení před krajským soudem, aniž by proti závěrům soudu postavil vlastní konkurující argumentaci. Za takové situace kasační soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných kasačních námitek, avšak při zohlednění toho, že totožné otázky byly již podrobně a věcně správně zodpovězeny jak žalovanou, tak především krajským soudem.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval námitku týkající se výkladu vztahu mezi § 45 odst. 1 a § 42a zákona o pobytu cizinců. Podle jeho názoru umožňuje § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolit pobyt za jakýmkoliv účelem, přičemž jemu měl být povolen pobyt nikoliv za účelem společného soužití se zesnulou manželkou podle § 42a zákona o pobytu cizinců, nýbrž pobyt za účelem sloučení rodiny se všemi jejími příslušníky, které v žádosti uvedl.

[22] Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu (...) Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, a na cizince uvedeného v odstavci 2.“*

[23] Podle § 42a odst. 1 je oprávněn žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podat cizinec, který je

- a) manželem cizince s povoleným pobytem na území,
- b) nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území nebo takovým dítětem manžela cizince s povoleným pobytem na území,
- c) nezletilým cizincem, který byl cizinci s povoleným pobytem na území nebo jeho manželů rozhodnutím příslušného orgánu svěřen do náhradní rodinné péče nebo který byl cizincem s povoleným pobytem na území nebo jeho manželem osvojen anebo jehož poručníkem nebo manželem jehož poručníka je cizinec s povoleným pobytem na území, pokud se bude péče o nezletilého cizince vykonávat na území,
- d) osamělým cizincem starším 65 let nebo bez ohledu na věk cizincem, který se o sebe nedokáže ze zdravotních důvodů sám postarat, jde-li o sloučení rodiny s rodičem nebo dítětem s povoleným pobytem na území nebo jde-li o sloučení rodiny s rodičem nebo dítětem, které je azylantem,
- e) manželem azylanta, pokud manželství vzniklo před vstupem azylanta na území; podmínka doby vzniku manželství neplatí, jde-li o žádost podanou cizincem, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a pobývá na území po dobu nejméně 2 let,
- f) nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem azylanta nebo takovým dítětem manžela azylanta,
- g) nezletilým cizincem, který byl azylantovi nebo jeho manželů rozhodnutím příslušného orgánu svěřen do náhradní rodinné péče nebo který byl azylantem nebo jeho manželem osvojen anebo jehož poručníkem nebo manželem jehož poručníka je azylant, pokud se bude péče o nezletilého cizince vykonávat na území, nebo
- h) rodičem nezletilého azylanta; nemá-li tento nezletilý azylant rodiče, je oprávněn žádost podat jiný jeho přímý příbuzný ve vzestupné linii, a není-li takového příbuzného, je žádost oprávněn podat poručník nezletilého azylanta.

[24] Vztah mezi těmito dvěma zákonnými ustanoveními vyložil v napadeném rozsudku již krajský soud a kasační soud se s tímto výkladem ztotožňuje. První citované ustanovení zákona vymezuje podmínky, za nichž lze požádat o nové povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, než který byl cizinci původně povolen. Nelze je však vykládat tak, jak to činí stěžovatel, že by umožňovalo povolit pobyt za jakýmkoliv účelem, o který žadatel požádá. Účel povolení k pobytu musí odpovídat jednotlivým druhům pobytových oprávnění, které aprobuje zákon o pobytu cizinců. Tyto účely zákon upravuje v jiných ustanoveních, v případě soužití s jiným rodinným příslušníkem se jedná o citovaný § 42a. Jinak řečeno, § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze vykládat izolovaně od dalších ustanovení zákona, která upravují účel toho kterého druhu pobytu cizince.

[25] Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval, že zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81). Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 – 45, a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04). Povolení k pobytu proto musí být vždy svázáno s určitým účelem, který je předvídan zákonem. Ustanovení §

45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců proto nelze vyložit tak, že umožňuje povolit dlouhodobý pobyt za jakýmkoliv účelem.

[26] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v daném případě je tento účel vymezen v § 42a zákona o pobytu cizinců, který umožňuje povolit dlouhodobý pobyt cizince pouze za účelem soužití s jiným cizincem, a to ve vymezeném příbuzenském vztahu k žadateli. Předchozí povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele proto mohlo být vázáno toliko na pobytové oprávnění jeho manželky, nikoliv jeho zletilého syna, občana ČR, byť by stěžovatel s ním i s jeho rodinou sdílel společnou domácnost. Pokud stěžovatel namítá, že se žalovaná a krajský soud měly v souladu se zásadou *in dubio pro mitius* (*in dubio pro libertate*) přiklonit k výkladu pro něj příznivějšímu, pak je třeba uvést, že tato zásada se uplatní tehdy, pokud existují dva zcela rovnocenné výklady právní normy, z nichž jeden je k právům jednotlivce šetrnější (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06). Taková situace však v daném případě nenastala, neboť zde existuje pouze jediný možný výklad příslušného ustanovení.

[27] Kasační soud považuje za správné i hodnocení krajského soudu a žalované stran úplnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud zákon o pobytu cizinců neupravuje znění výroku, jímž správní orgán nevyhoví žádosti o nové povolení k dlouhodobému pobytu, pak mu nezbývá, než ve výroku toliko převzít či parafrázovat znění § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (povolení se neuděluje či nevydává) a na toto ustanovení formálně odkázat. Tento požadavek správní orgán I. stupně splnil. Pokud ve výroku současně uvedl, že žádost zamítá, pak je to pouze logickým důsledkem toho, že žádosti nelze vyhovět, a tato část výroku nemůže vést k nezákonnosti správního rozhodnutí. Správní orgán tak zřejmě nerozhodoval nad rozsah svěřených pravomocí, jak dovozuje stěžovatel, neboť § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ukládá správnímu orgánu povinnost za stanovených podmínek žádosti nevyhovět.

[28] Nejvyšší správní soud se konečně ztotožnil s krajským soudem i v posouzení námitek, podle nichž stěžovatel nebyl povinen správnímu orgánu ohlásit úmrtí manželky jakožto změnu svého osobního stavu, neboť právní řád tento pojem nedefinuje, a že v době úmrtí manželky nebyl správní orgán, jemuž by měl tuto skutečnost oznámit. Již krajský soud připustil, že pojem osobní stav není právním řádem skutečně vymezen, a to ani v občanském zákoníku, v němž je základním předmětem úpravy (podle § 9 upravuje občanský zákoník osobní stav osob). Tento pojem používá celá řada procesních (občanský soudní řád, správní řád) i hmotněprávních předpisů z oblasti soukromého i veřejného práva (například ze zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení, a o změně některých souvisejících zákonů, lze metodou redukce dovodit, že jde o pojem označující právě to, zda jedinec žije v manželství či registrovaném partnerství, zda je svobodný, rozvedený či vdovec atd.). Jedná se tak o obecně ustálený pojem, který není třeba v právním řádu blíže definovat; ostatně stejně používají právní předpisy například již uvedený pojem vdovec, aniž by jej právní řád musel výslovně definovat. Dokonce lze dodat, že otázka osobního stavu patří mezi nejběžnější informace, které fyzická osoba o sobě sděluje ve všemožných životních situacích bez ohledu na to, zda jsou regulovány soukromým či

veřejným právem. Stejně tak je běžné, že řada předpisů vyžaduje po osobě, aby také informovala, dojde-li v jejím osobním stavu ke změně.

[29] Rovněž nedůvodná je námitka, že neexistoval správní orgán, kterému by měl stěžovatel změnu osobního stavu hlásit. Jak již ve svém rozhodnutí uvedla žalovaná, v době úmrtí manželky disponoval stěžovatel ještě povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Stěžovateli pak jistě nic nebránilo oznámit změnu osobního stavu dne 18. 10. 2017, kdy si od správního orgánu předchozí povolení převzal. Ve shodě s krajským soudem považuje kasační soud dané námitky spíše za účelové, neboť sám stěžovatel oznámil správnímu orgánu I. stupně úmrtí manželky, avšak nikoliv ve lhůtě do tří pracovních dnů od jejího úmrtí, resp. od právní moci předchozího povolení k pobytu, ale až dne 10. 8. 2019.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[31] Stěžovatel připojil ke kasační stížnosti návrh na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu soud nerozhodoval, jelikož odkladný účinek působí jen do skončení řízení před soudem a soud rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného odkladu po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

[32] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované, která byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu